

NARDELLI ELISA

Kağıt Yıldızlar

Elisa Nardelli

Kağıt yıldızlar

© 2021 Casa Editrice Il Filo di Arianna, La Spezia
Tercüme eden Sinan Alpertonga
Taraından yayınlandı Tektime

İçindekiler Tablosu

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32

Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48

Bu bir kurgu eseridir. Aktarılan isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmaktadır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilere, mevcut olaylara ve yerlere herhangi bir benzerlik tamamen rastlantısaldır.

"Size Kağıt Yıldızları sunmaktan çok mutluyum! Bu hikaye benim için çok önemli ve umarım gün be gün hayal gücümün bu fantastik hikayenin konusunu şekillendirip geliştirdikçe hissettiğim tüm his ve duyguları okuyanlara aktarabilir.

Bu benim ilk hikayem ve yazının tüm kanonlarına ve temel ilkelerine saygılı bir roman yazdığımı sanmıyorum ama umarım okuyanları memnun edip heyecanlandıracaktır, yazarken beni heyecanlandırdığı gibi.

On üç yaşındaki bir kızın bunu yazarken, yeniden okurken hissettiği duyguları size hissettirebilirim ve birine okutacak gücü bulabilirsem mutlu olurum...

Umarım beğenirsiniz, mutlu okumalar!"

Elisa Nardelli

Önsöz

İkiz iki gezegen. İki yaralı gönül. İki savaşçı ortak tek bir amaç: aşık olmamak.

İkiz gibi iki genç, birbirleri için yaratılmış olabilir mi? Bu hikaye, Amber ve Justin'in hikayesi. Birbirlerinin hayatlarını altüst eden iki genç. Aşklarıyla her yere kaos getiren iki kasırga.

Herşeye rağmen, aşk tüm sorunları çözebilir ve ikisinin de içlerinde taşıdıkları tüm yaraları iyileştirebilir mi? İki kağıt yıldız, birbirlerini koruyabilecek ve parlamaktan hiç vazgeçmeden her şeyin üstesinden gelebilecekler mi..?

Bölüm 1

"Hey, Amber! Orada mısın? Acele etmezsen partiye geç kalacağız." Odanın uzak kenarından Fox'un sesini duydum. Londra'daki son partisi olacağı için çok üzgündü, ben ise burayı terk edip unutmak için sabırsızlanıyordum. Bunca zamandır içinde yaşadığım bu yetimhaneden nefret ediyordum ama New York da beni korkutmuyor değildi.

Zaten hazırlanmış ve öylece bekliyordum ama Fox'un yıl sonu partisine gidebilmemiz için banyodan çıkmam konusundaki ısrarlı yakarışlarını duymak çok hoşuma gidiyordu. Bu, beş yıllık lisenin en önemli partisiydi. Tek bir kuralın bile olmayıp sadece alkolden nehirlerin ve liseden yeni mezun öğrencilerin olduğu partiydi. Grubumun geri kalanı da son bir geceyi orada geçirebilmek için çok heyecanlıydı, ancak hissettikleri coşku bana geçmemişti. Kankam Harry bile benimle aynı fikirdeydi. O ve ben, kendimizi bildik bileli tanışıyorduk. İkimiz de çok küçük yaşta yetimhaneye girmiş ve hemen bağlanmıştık. Belki de karakteri sessizce ortaya çıkanlar biz olduğumuz için ya da belki de isyankar olduğumuz ve sosyal hizmet görevlilerinin bize üstünlük taslamalarına izin vermediğimiz içindi. Birbirimizi daima destekledik ve o, benim için bir kardeş gibiydi. Beni grubumuzun diğer üyeleri, Greg, Fly, Fox, Auden ve Alan ile tanıştıran oydu.

Her zaman birbirimize yardım etmeye hazır, iyi bir gruptuk. Onlar da yetimhane grubuna katılmışlardı ancak geldiklerinde yeterince büyüktüler. Hepimiz aynı rutine sahiptik: okul, (bazen es geçtiğimiz) ev ödevi, boks yaptığımız spor salonu ve partiler. Her zaman aynıydı, bunun dışında hiçbir şey olmayan olağan şeyler.

"Amber, dışarı çıkıyor musun yoksa kırayım mı kapıyı?" diye sordu erkeksi bir ses. Bu sesi tanıdım, bin ses arasında bile fark ederdim. Harry'ydi. Son bir kez aynaya dönüp gözlerimi devirdim. Banyodan çıkmadan önce derin bir nefes aldım.

"Biliyor musun, gerçekten kapıyı kırmanı istedim," diyerek gerçekte olduğum o kibirli koca adam gibi meydan okudum. Gözlerini kısıp yüzünü buruşturdu ve beni odadan dışarı sürükledi. O güzel, siyah cipine geldik ve ben ön koltuğa yamıştım. Arkadaşlarıma selam vermek için geriye döndüğümde Fly, Fox ve Auden'i gördüm. Aralarında en az anlaştığım kişi Auden'di. Her zaman aralıksız çekişirdik. Yeni bir kavgaya tutuşmadan önce birkaç kelimeden fazlasını konuşamazdık.

Hareket halinde, Harry: "Partiye hazır mısın?" diye sordu. Tüm arkadaşlarım sevinçle karşılık verdikten sonra "Sabırsızlıkla bekliyorum," diye donuk bir cevap verdim.

"Hadi ama Amber, en azından reşit yaş partisine katılacağın için az da olsa mutluymuşsun gibi görünmelisin," diye azarladı Fox. Kaşlarımı

kaldırarak yüzümü yüzüne çevirdim ve hiç bir heyecan belirtisi göstermeye teşebbüs bile etmeyeceğimi bilmesini istedim.

Birkaç dakika ilerledikten sonra Harry limanın yakınına park etti. "Sanırım partiyi Jack organize etti," dedim arabadan inerken. Parti bir teknede yapılacaktı. Doğrusu, tekne tüm okuldaki en zengin kişi olan sınıf arkadaşlarımızdan birine aitti. Hiçbir zaman grubumuzun bir parçası olmamıştı, tipimiz değildi ancak partilerde buluşurduk. Jack harika partiler düzenlerdi ve biz de her zaman davet edilirdik.

İnsanlarla dolu olan tekneye hızla tırmandık. Her zaman bir araya geldiğimiz Jack'in odasına yöneldik. İlk başta bizimle aynı üniversiteye gidiyor diye korkmuştuk ama şükürler olsun ki öyle değilmiş. Babasının oğlunun önümüze çıkmaması hepimiz için daha iyiydi.

Odasına girdiğimizde bizi selamladı, "Hey çocuklar!"

"Merhaba Jack," dedi Harry elini sıkarak.

"Gitmeye hazır mısınız?" önyargılı bir gülümsemeye sordu. Parti daha yeni başlamıştı ve çoktan akşamdan kalma gibiydi. Zenginliği yüzümüze tokat atmaktan başka bir şey yapmayan bu çocuktan gözlerimi kaçırdım. Kısacası, ondan nefret ederdim ve bunu göstermek için asla kendisiyle zaman harcamazdım.

Sahte nezaketle bize şampanya dolu kristal bir kadeh uzattı. Elimin tersiyle geri iterek teklifini reddettim. Bir içkiye ne kadar ihtiyacım olsa da şampanyasını bile istemedim. Bu çocuk beni gerçekten iğrendiriyordu. Ondand neredeyse annem kadar iğreniyordum. Kısacası kimseyi umursamıyordu, tıpkı beni doğuran o kadın gibi. Onunla ilgili tek bir anım vardı ki güzel olmaktan çok öte, korkunçtu.

Başımı sallayarak, "Çocuklar ben gidiyorum," dedim. Gecenin geri kalanında ne yapacağımı biliyordum. Tekne barda oturacak, en azından on beş içki içecek ve diğer tüm öğrencilerin dans pistinde çıldırmalarını izleyecektim.

Jack'in odasından çıktığımda hala annemi düşünüyordum. Onu düşünmek beni kızdırmıştı ve kızgınlığımı atacak kum torbam olmadığı için bu düşünceden bir an önce kurtulmam gerekiyordu ve bunu tek bir şey başarabilirdi: alkol.

Ailemin anıları hasta zihnimde yeniden ortaya çıktığında alkol tahliye vanasıydı.

İnsan kaynayan balo salonuna geldim; Bara oturdum ve barmen sordu: "Her zamankinden mi?" Gülümsemeye başımı salladım. O lanet tekneye her ayak bastığımda bu çocuk ne isteyeceğimi çoktan anlamıştı. Neyse ki bu son olacaktı. Ertesi gün grup ve ben Amerika'ya yola çıkacaktık, ama orada ne yapacağım kadar beni korkutan yolculuk ya da üniversite

değildi. New York'ta birçok şüpheli adam ve tehlikeli yer vardı ve başımı belaya sokmaya meyilliydim.

Sadece on dokuz yaşındaydım ve bir tane bile almamam gerekirken iki içki daha sipariş ettim ve hiç düşünmeden kadehi devirdim. Votka boğazımı yaktı geçti ama tüm vücudumun yandığını hissetmeyi seviyordum. Ama en çok sevdiğim şey, gittiğim tüm partilerde kimliğimi sorsalardı bu hisleri hissedemeyeceğimi bilmektir.

Bir saat sonra, hala tezgahdaki yüksek taburede öylece yapışıp kalmıştım. Misafirlerin oluşturduğu küçük trene ısrarla katılmam istendiğinde bile yerimden kıpırdamamıştım. Sarhoştum, ama Harry keskin sesiyle beni çağırmasaydı daha çok içerdim.

Kolumdan kavrayarak, "Amber, hadi, gidiyoruz" dedi ve zorla ayağa kaldırdı. Tekne içinden dışarı çıkar çıkmaz, havanın yüzüme çarptığını hissettim. Alev alan yanaklarıma bir serinlik etkisi oldu.

Suya düşmemem için omuzlarıma kolunu atarak, "Ne kadar içtin?" diye sordu Harry.

"Her zamanki kadar," diye mırıldandım. Hiç dengesiz biri gibi içmeyi bırakacak mıydım?

"Er ya da geç, alkol komasından kendini hastanede bulacaksın. Çok fazla içiyorsun dostum," diyerek azarladı Harry.

"Biliyorum... dostum."

Bölüm 2

Beynimde çınlayan sinir bozucu saat sesine uyandım. Yataktan kalktığımda bütün grup üyeleriyle birlikte bir otel odası yatağında olduğumuzu gördüm, tabii Harry hariç. Çok az uyurdu ve dinleneceğinde bizimle kalmamak için hep bir bahane üretirdi. Ben de fazla uyumazdım, yalnızca içtiğimde rahatlayıp gözlerimi kapatabiliyordum. Uyanık olan tek kişi bendim, herkes derin uykudaydı ve onları rahatsız edebilecek ve uykularını kesebilecek olan da ben olabilirdim. Telefonumu açtım ve listemdeki ilk metal şarkıyı (nefret ettiğim bir müzik türü) çalmaya başladım. Sesi yükseltip kendimi deri koltuğa bıraktım. Oturduğum yere yakın pencereden dışarıya baktım ve gecenin karanlığından yavaş yavaş aydınlanana gökyüzünü süzdüm.

Oğlanlar müziğin yüksek sesinden şikayet etmeye başladılar ve onları rahatsız etme planımın işe yaradığını fark ettim. Uyanmaya başladılar ve müziğin nereden geldiğini fark eder etmez bana hakaret etmeye başladılar. Gülmekten kendimi alıkoyamadığım gibi böyle yüksek sesle gülmek birkaç saat önce kendime verdiğim baş ağrımı daha da kötüleştirdi.

Herkes uyanıp beni anlayacak hale geldiğinde, "Hadi üstünüzü değiştirin, havaalanına gitmeliyiz," dedim. Orta parmak gösterisinden sonra hazırlanmaya başladık. Sırt çantama siyah kot pantolonumu ve aynı renkte kısa kollu bir gömlek sıkıştırdım, üstümü değiştirmem gerekeceğini biliyordum. Harry'e uyanık olduğumuzu ve otel girişinde onu bekleyeceğimizi yazan bir mesaj attım. Cevap vermedi ama mesajı okuduğunu biliyordum.

"Hazır mısın?" Arkadaşlarıma kaba bir şekilde sordum. Hala uykulu bir şekilde başlarını salladılar, sonuçta sadece iki saat uyuduk ama aç olduklarından şikayet etmeye başladılar. Kafamı kaldırdım ve mini buzdolabını açtım ve sonra bulduğum ilk şeyi her birine uzattım: küçük bir kap süt, üç çikolatalı kruvasan, birkaç turta ve bir şişe çay. Merdivenlerden inerken verdiklerimi biraz öfkeyle yediler. Çıkarken, hammalın yüzünde beliren mimikler beni güldürdü. Her gün bir grup dövme ve piercingli gençlerin oldukça pahalı bir otelden valizsiz birkaç sırt çantasıyla ayrıldığı görülmez. Grupta sadece bir dövmesi olan tek kişi bendim ama diğer yandan bir burun piercingim vardı. Sahip

olduğum tek dövme, bileğimde sonsuzluk işareti ile çevrili yanan bir ateşti ve bunu o çekilmez sosyal hizmet uzmanlarını kızdırmak için yapmıştım ve sadece on dört yaşımdaydım.

Bizi Londra havaalanına götürmesi için bizi alacak olan Harry'yi otel çıkışında bekledik. Siyah cipinin geldiğini gördük ve bir rahatlama ile arabaya doluştuk. Tüm yol boyunca sessizlik hakimdi ki, başım ağrıdığı için çok da umursamadım. İnsanlarla dolu havaalanına vardık ve New York'a giden uçağa bindik. Bir sürü insan vardı ve hostesler defalarca bize memnuniyetle kabul ettiğimiz çeşitli tatlılar sundular. "Bütün gece neredeydin?" Harry'e sordum.

"Jack'le görülecek bir hesabım vardı," dedi alçak sesle. Parmak boğumlarına göz attım ve hayal ettiğim gibi kızarıklar vardı.

"Neden onunla kavga ettin?"

"Bizi tekmeden indirmek istemedi ve sözünü yerine getirmede" dedi ciddiyetle. Başımı salladım ve "Beni çağırmalıydın, o çocuğun yüzünü seve seve paramparça ederdim" dedim, parmaklarımı kütleterek. Güldü ve cevap verdi: "Ama onca içtikten sonra ayağa kalkamadın bile!"

İçgüdüsel olarak, "Ayıktım," diye şaka yaptım. Kıkırdadı, karşılığında bende dirseğimle şöyle bir dürttü. Üniversitede bunun Harry ile olan ilişkiyi değiştirmeyeceğini umuyordum, o benim için bir ağabey gibiydi; birlikte büyümüştü ve kendi pahasına öğrendiği gibi bana da kendi başımın çaresine bakmamı öğretti. Belki de en çok sevdiğim kişi oydu... her ne kadar bu sevmek kelimesi bana doğru gelmese de çünkü herkesten nefret ediyordum, herkesten. O hariç.

Bölüm 3

Bir saatlik yolculuktan sonra New York'a vardık. İngiltere'den çok farklıydı, çok daha kaotik ve daha yoğundu. Geldiğimiz yerde, Londra'da da çok fazla araba yoktu çünkü çok uğrak bir bölge değildi; bu yüzden güvenilir insanlar dışında başka kimse yoktu.

Havaalanından ayrıldık ve kiralık bir araba bizi üniversitenin önüne götürdü. Taksiden iner inmez bagajımızı aldık ve kampüsün hemen önünde durduk.

Muhtemelen daha fazla deneyime sahip olan Harry, "Burası, Cehennem," dedi. En iyi arkadaşımı kucaklayarak selamladım ve Fox'un ardından okulun içine girdik.

C55 olan yatahanemizi aramaya başladık. Koridorlarda bize göz kırpan birçok oğlan gördük ve Fox baştan çıkarıcı gülümsemeler ve bakışlar ile karşılık verdi, ben ise onları görmezden geldim. Oğlanlar ve sarılmak düşüncelerimin en küçüğüydü.

Sonunda odayı bulabildim ve büyük bir dikkatle kapıyı açtım. Çok büyük değildi ama ikimize rahatça yeteceğini düşündüm. Pencere hemen yatağın üstündeydi, o anda karar verdim bu yatağın benim olacağına ve banyosu ise çok geniş ve iyi döşenmişti. Oda temizdi ve gri halı varışımızdan kısa bir süre önce süpürülmüştü. Her zaman üniversite yurtlarının çirkin odalar olduğunu, duvarların köşelerinde küf, ağır kokulu hava ve tüm mobilyaların (tabi filmlerde gördüğümüz gibiyse) kırık ve hırpalanmış olduğunu düşünürdüm.

"Güzel bir oda," dedi Fox, çantalarını duvarın yanındaki yatağının yanına koydu. "Evet, gerçekten güzel. Uzun seyahatden sonra gerçekten duş ihtiyacım var," diyerek devam etti bir yandan da iç çamaşırını bavulundan çıkardı.

Sevgili oda arkadaşım banyodayken bavulumu boşaltmaya başladım. Neredeyse tamamı siyah olan giysilerimi, söylemem gereken küçük gardıropa yerleştirdim, duvarlara, dolap kapılarına ve kapıya hoş bir kontrast oluşturuyordu, hepsi temiz beyazdı. Duş için makyaj ve kozmetik çantamı alıp komidin üstündeki bir lambanın yanına yerleştirdim. Odanın uzak köşesinde bir kitaplık gördüm. Çocukken okumayı her zaman severdim, aslında her ay rahibeler bana yeni bir kitap getirirdi ve bana biri tarafından verildiğini söylerlerdi, ama onları bana

gönderen nazik ruhlu kişinin kim olduğunu asla bilemezdim; Sadece bana verdiği o kitaplar için ona çok minnettar olduğumu biliyordum çünkü beni o karanlık hayattan onlar kurtardı. Ne zaman kendimi yalnız, üzgün, kızgın ya da melankolik hissetsem gidip o muhteşem romanlardan birine sığınırımdım. Okuduğumda, anlatılan hikayenin tam içinde yaşıyormuşum gibi hissedirdim ve bu yüzden kısa bir süreliğine kendi hayatımı unutup kendimi okuduğum hikayeye kaptırırdım. Hala kitaplarım vardı ve onları yanımda getirmiştim, ta Büyük Elma'ya kadar ve şimdi de onları o küçük kiraz ağacından kitaplığa koyuyordum. Ciltleri düzenlemeyi bitirir bitirmez yatağa uzanıp tavana diktim gözlerimi. Cep telefonumun titrediğini duydum ve kim olabileceğini merak ettim. Ekranda Harry'nin adını gördüm ve bana mesaj atmasına şaşırdım. Mesajda şöyle yazıyordu: - Hey oda nasıl? - Güzel diye cevap verdim.

Bir sonraki mesajda: "Az sonra buraya yakın bir arkadaşın arkadaşının partisine gidiyoruz, sen ve Fox da geliyorsunuz, değil mi?" yazıyordu. Kendi cevabımla beraber Fox'un da cevabını onayladım, o da bana saatini ilettili. Fox vücudunun etrafında havluyla banyodan çıktı ve sordu: "Kiminle yazışıyorsun?" Böyle meraklı kişilerin canı cehenneme. "Harry ile, bu gece bir parti olduğunu ve gideceklerini söyledi, ben de ona bizim de gideceğimizi söyledim, bizi 6:30'da alacak" Bilgilendirdim ama hala ekrana bakıyordum.

"Güzel, en azından birkaç sevimli çocukla tanışırız" dedi, göz kırparak.

"Tabi tabi!" diyerek ne kadar inandığımı ve ilgisiz olduğumu gösterdim.

Dürüst olmak gerekirse, erkek arkadaş bulmakla ilgilenmiyordum. Erkekler önceliklerim arasında değildi ve bir erkek arkadaşına sahip olmak da öyle. Neyse ki akrabalar ve 'Senin kadar güzel bir kız neden henüz nişanlanmadı?' gibi yersiz sorularıyla ilgili bir sorunum yoktu.

Zaten, yeni bir okula gelir gelmez bir partiye katılmaya karar vermek pek akıllıca bir seçim olmamakla beraber, ilk gece fetihler yapmaya çalışmak gerçekten aptalca bir hareket olurdu. Ayrıca, aşk ve ben birbirimizden buluşamayacak kadar uzaktaydık.

Saat 5'ti ve Fox'la hazırlanmaya başladık. Kısa yüksek belli bir kot pantolon ve dolgun göğüslerini anca kapatan bir üst giydi ve ben kısa

siyah kot pantolon, aynı renkte bir tişört ve üzerinde kaplan olan her zamanki siyah deri ceketimi giydim; bence mükemmel bir kombin: tam da hoşuma gittiği gibi, agresif ve rahat.

Bölüm 4

Fox hazırlandıktan sonra gitme zamanı gelmişti. Harry, onu yurdumuza giden yolun tepesinde beklememizi söylemişti ve oraya gittik. Bu kampüsteki polis Londra'dakinden çok daha fazlaydı ve burada bir kulübe girdiğimde kimliğimi isteyeceklerinden ve 21 yaşında olmadığımı görünce bana içki vermeyeceklerinden korkuyordum. Harry'nin geldiğini gördüğümüzde araba yolunun tepesine ulaşmıştık. 'Bravo, çabuk hazırlanmayı başardınız,' Auden, eğilerek

arka pencereden seslendi. Sözlerine hiç aldırmadım. Ağzından çıkan sözler, yüzmeyi bilen bir cankurtaranla karşılaştırılabilir: gereksiz. Ön koltuğun kapısını açmak üzereydim ki, pencereden bir oğlan figürü gözüme ilişti. "Olmaz!" Ağzımdan çıktı bir kere, kapıyı sonuna kadar açtım. "Benim yerimde ne yapıyorsun!?" Beni görmezden gelen bu çocuğun yüzüne resmen soludum. "Yani?" Öfkeyle sıkıştırdım.

"Gördüğünüz gibi geç kaldınız..." çocuk etki uyandırmak için duraksadı ve siyah ceketimi iyice süzdü. "Kaplan," diye kibirle sırttı. Nefes alışım değişti ve ilk defa ne diyeceğimi bilemedim. "Arkaya geçmeni ve sakinleşmeni öneririm," sakın ve kibirli bir tonda sözünü tamamladı. Kim olduğunu sanıyordu! Benim yerimi çalmış dahası sakinleşmem için imada bulunuyordu. Ne tür bir normal insan böyle bir şeyi yapardı? Kapıyı öfkeyle çarpıp arka koltuğa geçtim.

'Seni susturdu,' dedi Auden, güvenle ve küstahça. Ona pis bir bakışla, "Eve kırık bir dişle gitmek istemiyorsan çeneni kapatmanı öneririm." diyerek tehdit ettim. Herkes bir ağızdan ses verdi, 'Ooh!' ve Auden küçük bir köpek gibi uysal bir şekilde oturdu.

"Koltuğumu çalan bu çocuk, kim?" Koltuğumu işgal eden bu pislik beni duymasın diye öne eğilerek Harry'nin kulağına fısıldadım. Harry'nin yanındaki çocuğun kıs kıs güldüğünü duydum ve ona neye güldüğünü sordum. Bana meydan okuyan bir bakış attı ve şöyle dedi: "Kim olduğumu bilmek istiyorsan sorman yeterli. Ben Justin, bu arada," diye alaycı bir şekilde kendini tanıttı. Harry'nin kıkırdadığını duydum ve ona döndüm.

"Justin bu benim en iyi arkadaşım Amber" Harry beni tanıştırdı. Bana dik dik bakan Justin'e döndüm ve ona kısacık bir bakış attım. Bu kibirli tavrının bedelini ona nasıl ödeteceğimi planlarken koltuğuma geri döndüm.

"Pekala, Justin bu tür partilerde ne yapıyorsun?" diye sordu Fox, arabaya hakim olan sessizliği bozarak. 'Tanrım, Fox! Bu tür partilerde sen ne yapmak isterdin!

"Eğlenirsin, eğer bir göt değilsen," diye yanıtladı Justin, son sözüyle bana bakarak. Sertleştim ve tekrar eğilmesini istedim:

"Benim şirret olduğumu mu ima ediyorsun?" Gözlerinin içine yoğun bir şekilde baktım ve bakışlarına karşılık verdi ve sonra dedi ki, "Evet, ben de aynen öyle dedim." Yanaklarımın yandığını hissettim, bu yüzden sert bir şekilde karşılık verdim, "Belki de göt herif sensin. Bu yüzden mi bizimle bu partiye geldin? Arkadaş edinemeyecek kadar göt olduğun için mi?" Onun kadar küstahça bir tavırla arkama yaslanarak son sözümü söyledim. Justin'in o sırtkan yüzünü tokatlamak istedim.

"Beni tanımiyorsun Kaplan, sözlerine dikkat et," diye karşılık verdi, içime korku salmaya çalıştı. Başaramaması onun adına çok kötü, çünkü derimde zaten öyle korkunç şeyler deneyimlemiştim ki çok daha kötüydü.

"Ve sen de beni tanımiyorsun," diye kendime güvenerek cevap verdim. Justin önündeki yola bakmaya devam etti ve bense yolculuğun geri kalan son birkaç dakikasından keyif almaya baktım.

İnsanlarla dolu olan büyük mavi bir evin önüne geldik. Beyaz çakıl taşlarıyla kaplı bir araba yolu vardı, çimler düzgün bir şekilde kesilmiş, kenarda yol boyu bir sıra gül vardı.

"İşte geldik," dedi Harry uzun bir araba kuyruğunun arkasına park ederken. Burayı dışarıdan pek sevmedim ama içinde içki varsa.... Sıradan bir şekilde Justin bizi evin içine yönlendirdi. Burayı iyi biliyor gibiydi

belki burada yaşıyordu ya da... Amber onun hakkında tüm bu soruları sormayı bırak, o bir pislik ve senin de umrunda değil.

Evin içi çok büyüktü: üç kat vardı ve en üst katın çatı katı olduğunu düşündüm. Duvarlar bal sarısına boyanmış ve yerdeki halı bordo rengindeydi. Çok sayıda kanepede vardı, hepsi siyah deriydi ve dikkatimi çeken şey alkol şişeleriyle dolu masalardı. Burada en sevdiğim yerin bu masa olacağını düşünmüştüm.

"Tamam, ev burası; ikinci katta banyolar, yatak odaları ve üçüncü katta... Oraya çıkamazsınız," dedi Justin kalabalığın içinde kaybolmadan önce. Yeni insanları ortama alıştırmamanın harika bir yolu. Bir sürü sarhoşun arasında kaybolmak ve bir grup yabancıyı kurt sürüsünün önüne atmak gerçekten güzeldi. Çok teşekkürler Justin.

"Çocuklar, saat ikide burada buluşuruz," dedi Auden, Harry'nin yerine; genellikle zaman duyurularını yapan oydu. Ayrıldık: Fox Alan'la gitti; Fly Auden ile gitti ve geri kalanımız kendi yollarımıza gittik.

İçkinin olduğu masaya koştum ve bir şişe viski kaptım. Müzik başladı ve merdivenlere oturdum.

Bir saat sonra şişeyi neredeyse bitirmiştim ve bir noktada Justin'in evin en üst katı hakkındaki sözlerini hatırladım. Merakım çoğaldı ve bu yüzden en üst kata ulaşmak niyetiyle merdivenlerden yukarı çıkmaya

başladım. Dört hamla sonra en üst katın koridoruna vardım ve orada altta ve biri bana daha yakın iki kapı gördüm. Kim bilir ne vardı orada. O iki kapının ardında ne olduğunu öğrenmek için harekete geçtim ama bir anda bir çocuk belirdi ve beni duvara itti.

"Merhaba güzelim, şimdi sen ve ben biraz eğleneceğiz," dedi kalçalarım dokunarak. Şişeyi yere düşürdüm ve o pis elleri üzerimden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Bırak beni, şimdi!" Onu iterek, çılgılık attım. Muhtemelen ayık olsaydım bunu ona ödetirdim, ama vücudumda dolaşan tüm alkolle ayakta durabilmem bile zaten bir mucizeydi.

Sonunda çocuğu tekmeleyip geri çekilmesini sağladım. Kurtulmayı başardığım o anda, aşağı inmek için merdivenlere doğru adım atmaya çalıştım ki pek yol alamadım. Geri geldi ve beni kendine çekti. Kapana kısılmış hissettim ve başıma bir şey geleceğinden korktum. Çocuk dudaklarını boynuma yaklaştırırken, daha dikkatli olmam gerektiğini düşünebilirdim.

"Pislik, bırak beni!" Sesimi duyurmak için bağırdım ama nafile. Ne yazık ki bilinçsizdim ve bu evin en üst katına çıkmıştım, üstelik sarhoştum ve beni onun gibi birinden kurtaracak kimsem yoktu. Beni kurtarmak için bir mucize gerekirdi.

Tüm kaçma umutlarım beni terk ettiğinde, bir şeyin açıldığını duydum. Kapı sesi gibiydi ama görüşüm bulanıktı.

"Hey, bırak onu!" diye bağırdı bir erkek sesi. Başka bir kişinin attığı her adımda ahşap zeminin gıcırdağını duydum.

Birdenbire bu çocuğun ellerini üzerimde hissetmez oldum. Nefes nefese kaldım ve odaklanmaya çalıştım. Görüşüm netleşti ve gördüklerim beni şaşırttı. Justin yanımdaydı, beni rahatsız eden çocuğa yumruk atıyordu. Çocuk geriye doğru sendeledi.

"Git buradan Neil!" diye bağırdı Justin. Korkutucuydu, çok korkutucuydu. Çocuk dengesini sağladı ve önce Justin'e, sonra bana baktı, sonra parmağını bana doğrulttu. Çekip gittiğinde, derin bir nefes aldım. Hala sarsılmış ve kalp atışlarım hızlıydı, ama iyiydim. Hatta, Justin sayesinde iyiydim ama bu ona açıklamayacağım bir ayrıntıydı.

"İyi misin?" diye sordu Justin bana yaklaşırken. Başımı salladım, gözlerinin içine bakarak. Sadece birkaç saat önce benimle ağız dalaşına kapılan kibirli bir göt herif nasıl olur da beni kurtarabilirdi?

"Hadi, benimle gel," diye çağırdı. Ona doğru birkaç adım attım. Ona ne güveniyor ne de hoşlanıyordum, ama itiraf etmeliyim ki şimdiye kadar orada olmasaydı başıma neler gelebileceğini kim bilebilirdi. Justin kolumu omzuna alarak sağ kolunu belimi sarıp elini de sağ belimin az üstüne yerleştirdi. Koridorun sonundaki kapıya doğru yavaş adımlarla ilerledik. Ona doğru döndüm ve izledim. O da mavi gözlerini bana dikmiş, yoğun bir şekilde bakıyordu. Önce ben gözlerimi kaçırdım. Sırf

bana yardım ettiği için benim yakışıklı prensim olduğunu düşünmesini istemedim. Onunla ilgili fikrim değişmemişti.
"Buraya gel, hemen geliyorum," dedi kapıyı açarak. İçeri girdim, başka seçeneğim yoktu.

Bölüm 5

Odaya girdim. Justin kapıyı kapattı ve ben de arkadan kapıya yaslandım. "Tanrım, ben tam bir aptalım," dedim kendi kendime yüksek sesle. "Neden bir aptalmışsın?" diye sordu bir kadın sesi. Tam o anda yalnız olmadığımı fark ettim ve arkamı döndüm. Kimseyi görmedim. Odanın tüm görünümünü kapatan alçak bir duvar vardı. Diğer tarafa geçtim ve üzerinde yarı çıplak bir kızın oturduğu bir yatak gördüm; sadece iç çamaşırı vardı.

"Sen de kimsin?" Kızı o şekilde görünce dehşete kapılarak sordum. Sırtının yarısına kadar uzanan mavi saçları, mavi gözleri ve siyah rujla renklendirilmiş dudakları vardı. İyi bir fiziği vardı, spor yaptığı belliydi ama en çok da belini çalıştırmıştı.

"Erkek arkadaşımınla aramda olacak olan 'bir şeyi' böldüğün için ben de sana aynı soruyu soracaktım," dedi sinirle.

Tam cümlesini bitirdi ki Justin içeri daldı, "Erkek arkadaşın değilim". Bana yaklaştı ve içgüdüsel olarak geri adım attım. "Merak etme sana bir şey yapmak istemiyorum" dedi biraz şüpheyle. "Sana ne yapmak istedi ki?" diye sordu, mavi saçlı kız. "Hiçbir şey," diye aceleyle cevap verdim. Yardımını istemedim; ihtiyacım yoktu ve beni delirtmesini de istemedim.

"Hadi, hadi, sana ne söylediğini bize söylersen şoke olmayacağız" dedi Justin, 'arkadaşının' yanına yatağa otururken. "Ne istediğini hayal edebilirsin," diye cevap verdim. "Niyetleri neydi? Beni utandırmak mı?" "Her neyse, buralara bir daha gelmesen iyi olur, Neil kesinlikle çetesiyle birlikte senin peşinden gelecektir" diye tavsiyede bulundu Justin, mavi saçlı kıza bakarak.

"Ondan, ya da çetesinden korkmuyorum," dedim kendime güvenerek. Hayır, belki biraz korkmuştum. Sadece bu evdeyken sarhoş olmaktan kaçınmam gerekiyordu, böylece onunla karşılaşsam kendimi tek başıma savunabilirdim. "Etrafımda tehlikeli insanların olduğu ortamlarda büyüdüm, o bir istisna değil" diyerek ekledim. Justin yavaşça yataktan kalkarken bıyık altından sırtımayı da ihmal etmedi. Avının üstüne kapanmaya hazır bir avcı gibi duruyordu.

"Burası İngiltere'ye benzemez. İnsanlar kimseyi bağışlamaz." Biraz eğilerek gözlerini gözlerimin hizasına getirdi. Yüzümdeki soğukkanlılık maskesi sayesinde Justin'in bakışlarına karşılık verebildim. Maskem, zaten o kadar uzun süredir yüzümdeydi ki, midemde olan biten bütün alt üst olmalarla dalga geçebiliyordum.

"Eğer sert olacaklarsa, ben de o zaman oyunu kurallarına göre oynayacağım," diye gözlerimi kaçırmadan cevap verdim.

"Onlarla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu gülümseyerek. Tokat atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Üstüne basa basa tekrar ettim, "Herkesle başa çıkabilirim". Justin doğruldu ve arkadaşına baktı. Bir süre öylece baktı ve sonra ikisi de birden kahkahalara boğuldu. Öfkem tavan yaptı ve yanaklarımın alev aldığını hissettim.

"Gülün gülün pislikler, ne düşündüğünüz umurumda değil," diye çıktım. Kıkırdayıp duran Justin'e son bir bakış attım ve sonra odadan dışarı fırladım. Kısa koridordan üst kata doğru yürürken sinirlendim ama bu sefer tetikleydim. Merdivenlerden olabildiğince hızlı indim ve alt kata geri döndüm. Birkaç kişi ayrılmıştı ve geriye kalanlar arasından grubumdakilerden birilerini görürmüyüm diye etrafı süzdüm.

"Neredeydin, bütün gece seni arıyordum," dedi Harry. Tanıdığım birinin, özellikle de Harry'nin yüzünü görmek beni rahatlattı. "Gitmeliyiz," dedi şaşkın şaşkın bakarak. Bütün olanlardan sonra hala biraz sarsılmışım ama belli etmemeye çalıştım.

Eviden çıktık ama Harry'nin arabasını göremedim. "Araban nerede?" Etrafa bakınarak sordum.

"Diğerlerini kampüse geri götürsün diye Auden'e verdim. İşin garibi, sarhoş değildi. Aa, sen de değilsin, bu çok garip. Ne, buraya gelerek iki alkolik adam, iyi adam olmak istiyor," diye şaka yaptı. "Arabayı sarhoş olmayan Auden'e verdin ve onlar da bizi beklemediler, öyle mi? Bu arada, ben alkolik değilim."

"Bizi beklemediler çünkü sen buluşma yerinde olmadığın için bütün gece seni aramak zorunda kaldım, saat ikide demiştik," diye yanıtladı.

"Ve şu anda saat kaç?" diye sordum. Partinin başından beri fazla zaman geçmiş gibi görünmüyordu ama bir şey bana aksini söyledi. "Saat üç buçuk," dedi Harry. "Bizi kampüse Justin geri götürecektir, eğer bir sonraki sorun buysa," diyerek kesti sözümü. Harry bir sigara çıkardı ve yaktı. Onu bana vermesi için işaret ettim ve o da bana verdi. Sigara içmeyi hayli zaman olmuştu çünkü bana küçükken eski evimdeki kokuyu hatırlatıyordu. Annem her zaman sigara kokardı ve şimdi sigara kokusunun nasıl olur da bir çocuğun en sevdiği koku olabileceğini hayal ettim.

Justin arabasının içinde bir yeraltı garajından çıktığını gördük. Harry'ninkine çok benzeyen, ancak beyaz farları olan ve çok daha yüksek olan siyah bir cip. Binmemizi için işaret etti ve biz de bindik. Arka koltuğa oturdum ve kayıt yaptırdığım üniversiteden almam gerekenlerle aynı olan bazı kitaplar gördüm. Justin'in Harry'ye biraz önce olanları anlatmasından biraz korktum, sırf arabadaki o konuşma için benden intikam almak isteyebilirdi. Harry ile omuz omuza kavga etmiştik ama şimdi bilmesini istemiyordum. Düşüncelerim Justin tarafından kesildi, "Hangi yatakhanedesin?" her zamanki alçak sesiyle sordu.

"C55," diye çabucak cevap verdim.

"O zaman önce Harry'yi, sonra seni bırakayım," diye yanıtladı bana dönerek. Başımı salladım ve koltuğuma yaslandım.

Yarın profesörlerle toplantı olacaktı ve gerçekten kötü bir izlenim bırakmamayı umuyordum. Lisedeyken bütün öğretmenler benden nefret ederdi, çünkü birini mahvedeceğimi ya da inciteceğimi düşünüyorlardı. Muhtemelen görünüşümden öyle düşünüyorlardı. Oradan insanlardan daha da nefret etmeye başladım: beni görünüşüme göre yargıladılar, çünkü bir yetimhanede yaşıyordum ve kimin kızı olduğumu biliyorlardı, ama beni tanımıyorlardı, neler yaşadığımı bilmiyorlardı. Beni anlamalarını beklemiyordum ama hakkımda hiçbir bok bilmeyen ama beni yargılayan insanlardan nefret ediyordum. Hepimizin geçmişimizi saklamanın ya da en azından unutmak istediklerimizden kendimizi korumanın farklı bir yolu var çünkü bu bizi incitti, ama herkesin kendi yöntemi var: ve benimki kendimi karanlık kıyafetlerin, alkolün ve bazen bocalayan güçlü bir karakterin arkasına saklanmaktı.

"Hoşçakal Amber, sana yarın yazarım," Harry'nin sesi beni kendime getirdi. En iyi arkadaşıma, pencereden el salladım. Bir sıçrama ile ön koltuğa geçtim, Justin'in yanına, yanında olmak istediğim için değil, hatırlatırım.

"Yemin ederim ki arabamı kirlettiysen dilinle temizletirim sana," diye tehdit etti Justin, ön koltuktan arkaya doğru oturduğum yere doğru, iz bırakıp bırakmadığımı görmek için dikkatle süzdü.

"Tabi tabi, gerçekten güzel arabayı kirletseydim, dilimle temizlemene izin vereceğimi mi düşünüyorsun? Benim dilim, senin boktan arabayı temizlemek için fazla değerli", karşılık verdim. Justin'in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Aa, eminim dilin çok şey yapabilir," diye yaramazca fısıldadı. Ona muzip bir bakış attım ama hiç dikkat etmedi ve sürmeye devam etti.

"Her neyse, neden olanları Harry'e söylemedin?" Yola bakarak sordum.

"Çünkü bu beni ilgilendirmez ve bilmesini istiyorsan ona kendin söylemelisin" dedi bana bakarak.

"Buna inanmıyorum" dedim. Onun gibi çok kişi tanıyordum ve iyi biliyordum ki, eğer biri için bir şey yapsalar karşılığında mutlaka bir şeyler isterlerdi.

"Bu yüzden hiçbir şey söylemedim, ister inan ister inanma" diyerek sözünü tamamladı. Bir an sessizlik oldu.

"Her neyse, yardım ettiğin için teşekkürler, çok sarhoştum ve üzerimden atamazdım" dedim. Birine bir şey için teşekkür etmek benim adetim değildi, ama itiraf etmek istemesem bile beni gerçekten kurtarmıştı.

"Rica ederim, ama yine de herkes için yapardım" diye yanıtladı. Ağzım açık, kaşlarımı kaldırdım, şaşkındım. Ama şuna bak; bana yardım ettiği için ona teşekkür ediyorum ve o ne yapıyor? Bana bunu herkes için

yapacağını söylüyor. Gerçekten hiçbir şeye güvenmediğimi anlamamı istiyordu.

"Seninle odadaki o kız kimdi?" Ağzımı tutamadım, bu soruyu sormak zorundaydım. Kahretsin Amber, sana önemsemediğini söylüyor ve sen de o kızın kim olduğunu soruyorsun. Ne salaksın.

Bana döndü, yüzünde küçük bir gülümseme ve "Bir arkadaşım... ama neden umursuyorsun ki?" diye sordu.

"Sadece merak," diye cevap verdim. Neyse ki, yataktanem göründü.

"Eh, geldik işte" diye açıkladı Justin.

İnerken, "Gördüm," diye cevap verdim. Justin gözlerini devirdi. "Başa çıkması kolay olan biri değilim; ve her neyse, beni bıraktığın için ya da Harry'ye hiçbir şey söylemediğin için teşekkür etmeyeceğim, seni hala seviyorum, biliyorsun değil mi" dedim gülümseyerek. "Endişelenme, aynen katılıyorum" diye yanıtladı. Tanrım, buna asla tahammül edemiyorum. Tahrik olmamak için dudaklarımı ısırardım.

"İyi geceler Kaplan," diye bağırdığımı duydum. Ama biz ciddimiyiz... bana gerçekten 'Kaplan' mı dedi? Döndüm ve orta parmağımı göstererek pis bir bakış attım. Uzaklaştığını gördüm ve yurda girdim.

İçeri girer girmez Fox'u yatakta yatarken gördüm. Üstünü değiştirmem öylece uykuya dalmıştı. Ben de öylece yatağıma uzandım ve kısa bir süre sonra mavi gözler ve kibirli bir karakter hayal ederek uyuyakaldım.

Bölüm 6

Cep telefonumdaki çalar saatin çaldığını duydum ve kapatmak için kalkmaya çalıştım. Hızlı bir duş aldım ve giyindim. Fox'a dışarıda olduğumu söyleyen bir not da bıraktım. Birkaç ikinci sınıf kızdan yakınlarda oldukça iyi bir kahve dükkanı olduğunu duymuştum. 'Okul molaları' olduğunu düşündüğüm adını girdim ve Google Haritalar'ın bana verdiği talimatları takip ettim. Kısa bir yürüyüşten sonra aradığım kafeye vardım ve içeri girdim. Mekan neredeyse boştu, ama sadece sabah 7'siydi, bu yüzden kimsenin olmaması normaldi. Bir tane tatlı çörek yanında da latte sipariş ettim ve girişin yakınındaki bir masaya oturdum. Kahvaltımı beklerken en sevdiğim kitabı okudum: 'SENİNLE SONUNA KADAR'.

Kafe kapısının üstündeki zilin çaldığını duydum ve bir anda aklım kapıya gitti. Başımı kaldırır kaldırmaz Justin'in içeri girdiğini gördüm; yalnızdı ve varlığını fark etmemiş gibiydi. Yırtık, siyah pantolon ve gri bir sweatshirt giyiyordu. Önceki geceyle aynı kibirli havası ve birkaç saatte bana gösterdiği olağan çekiciliği vardı. Kahvaltısını tezgahta sipariş etti ve sonra bir yer bulmak için döndü. Gözlerimiz buluştu ve küçük bir gülümsemeye bana doğru yürüdü. Oturmak için izin istedi, ben de başımı salladım.

"Hey," diye selamladı beni.

"Merhaba," diye yanıtladım kitabı bir kenara bırakarak.

"Seni buraya hangi rüzgar attı?" diye sordu.

"Burası hakkında olumlu şeyler duydum ve uğramaya karar verdim; ya sen?"

"Canım kahvaltı hazırlamak istemediğinde buraya geliyorum" diye açıkladı. "Ve, buralarda epeyce takılan güzel kızlar oluyor" diye ekledi göz kırparak. Gözlerimi kapattım ve bu ifadesine başımı salladım. Konuşmayı başka bir konuya yönlendirmeye karar verdim.

"Kahvaltıda ne yedin?" sorumu tahmin ederek sordu.

"Kahve latte ve tatlı çörek, ya sen?" Cevap verdim. Harry veya Auden dışında, bir adamla sohbet etmek adetim değildi,

her ne kadar Auden ile yalnızca birbirimize hakaret etmekten başka birşey yapmasakta....

"Ben de aynı, ama çöreksiz," dedi. Bu arada, kahvaltı geldi ve ben sanki hiç görmemiş gibi açgözlülükle yemeye başladım. Herşey çok lezzetliydi. "LIU'da hangi dersleri alıyorsun?" diye sordu. LIU'ya gittiğimi, daha doğrusu gideceğimi nereden biliyordu? Harry mi söylemişti? Ama umurunda mıydı ki?

"O üniversiteye gittiğimi nereden biliyorsun?" Sordum ama cevabını sabırsızlıkla bekleyerek. Masanın üstüne doğru yaslandı ve benim de

aynısını yapmamı istedi. Birbirimize o kadar yakın duruyorduk ki gözlerindeki yeşilimsi çizgileri görebiliyordum.

"Hayal edebileceğinden daha çok şey biliyorum. Bu müşterilerden biri hakkında bir şey bilmek istiyorsan, sadece sorun" dedi ve küçük sandalyesine geri oturdu. Gülmeye başladım ve herkes döndü bana bakmaya başladı. Utanmak benim tarzım olmasa da hafifçe kızardım ama o anda gerçekten ne diyeceğimi bilemedim.

Justin'in "Güzel olduğunu biliyorum ama insanlara dik dik bakmak kabalıktır" dediğini duydum. Gerçekten benim güzel olduğumu mu söylemişti?

Ben iyice utanmadan, herkes önüne döndü.

"Teşekkür ederim," dedim Justin'e alçak sesle. Sırıttı ve şöyle dedi: "Bir kızı utandırmak için kullandığım sloganım. Biliyorsun ki, birisi benim tarafımdan görüldüğünde genelde onun da gözleri bende olur, bu yüzden ihtiyacım olan şey, etraftaki dedikoducu gözleri işlerine geri döndürmek için iyi bir slogan" diye açıklamasını yaptı. Anlamadım. Hakkımda güzel bir şey söyler ve sonra pişman olmuş gibi her şeyi bir anda geçersiz kılardı.

"Her neyse, onlar da haklarında bildiğim tüm kirli şeylere de dikkat etmeliler." Bir kıkırdama daha çıktı benden ama bu sefer kendimi tuttum.

"Ne gibi?" Diye sordum, yüzümü avucumun üzerine dayadım. Elini saçına koydu ve düşünceli bir şekilde, "Şuradaki adamı görüyor musun?" Masamızdan çok uzakta olmayan, o anda bir kitabın üzerine eğilmiş, gözlüklü kıvrıkcık saçlı bir adamı işaret etti. "Edebiyat öğretmeniyle yattı," diye gülümseyerek bitirdi. Tekrar sevinmiştim.

Bardan çıktık ve Justin'in yanımdan geçen herkes hakkında anlattığı şeylere hala çocuk gibi gülüyordum. "Üniversiteye gitmek ister misin?" sordu. Komik, kısa bir süre sonra geri adım atmadan beni bırakmayı teklif etmişti. Başımı salladım ve arabaya bindim.

"İkinci yılında mısın?" Kıkırdamayı kestikten sonra sordum. "Hayır, üçüncü sınıftayım ve iki yıldan fazla bir süredir bu Cehennemde olmasaydım, tüm bunları nasıl bildiğimi düşünüyorsun?" diye yanıtladı. Doğru söylüyordu, bölgeyi biliyor olmasaydı, nasıl bilebilirdi! "Neden okula Cehennem diyorsun?" Harry'nin de böyle dediğini hatırlayarak sordum. "Çünkü bu benim için kabustan başka bir şey değil" diye bitirdi. "Annem beni zorlamasaydı buraya asla gelmezdim." Biraz kaynaşır gibi oldu ama hemen her zamanki tavrına geri döndü.

"Söylemeliyim ki, pislik ve kibirli olmanın yanı sıra biraz da romantik olduğunu öğrendim," dedim kıkırdayarak, çünkü onun gibi adamlara romantik denilmesinin kötü bir şey olduğunu biliyordum. Justin pis bir bakış attı ve ben de küstahça gülümsedim. Birdenbire Justin'in yolun yanında bir yere çekildiğini ve arabayı durdurduğunu gördüm.

"Neden durdun?" şaşkınlık içinde sordum.

"Çünkü bunu yapmak zorundayım," dedi ve beni gıdıklamak için üzerime atladı. Normalde benim yaşımıdaki kızlar gıdıklanmaktan pek acı çekmezdi, benim içinse zayıf noktalarımın biriydi ve bunu çok az kişi bildiği için Justin'in bunu nasıl bilebileceğini merak ettim.

"Yemin ederim, senin yüzünden geç kalır ve profesör sinirlenirse, seni arar bulurum" demeyi kahkahalar arasında başardım.

"Sadece söylediklerini geri al, ben de duracağım," dedi Justin boynumu gıdıklayarak.

"Asla. Romantik kelimeyi asla geri almam, "dedim gülerek. "O zaman sevgili sınıfına gidemeyeceksin ve artık nefes alamayana kadar seni gıdıklayacağım" diye tehdit etti. Söylediklerimi geri almak istemedim, ama geç kalıyordum ve derse gitmek zorundaydım. "Tamam!" Bir noktada bağırdım. Justin durdu ve sordu, "Tamam ne?"

"Söylediklerimi geri alıyorum, sadece beni derse yetiştir," dedim nefes nefese. Justin arabayı çalıştırdı ve gaz pedalına şiddetle basarak arkamızda bir toz izi bıraktı. Justin bok gibi sürüyordu. Tehlikeli sollama manevraları yapıyor ve bir hızla sürüyordu, ki polis onu yakalaysaydı, kesinlikle ona ağır bir para cezası verirdi. "Çok kötü sürüyorsun," dedim, hızla solladığı arabalara bakarak.

"Ehliyeti bana verenlerle konuş," diye güldü. Üniversiteye vardık ve ön kapının hemen önüne park ettik. "Bıraktığın için teşekkürler romantik," dedim dışarı çıkıp girişe doğru koşarken.

"Bana bir kez daha romantik dersin, oraya gelir ve seni tekrar gıdıklarım," dedi pencereden benden yanıt alamadan. İçeri girdim ve kahvaltayı düşünerek tüm koridoru geçtim: hiç kimse beni Justin kadar güldürmemişti; aynı anda hem komikti hem de canımı sıkıyordu. Nasıl yaptığını bilmiyordum. Ama gerçek şu ki, benim onu tanımadığım gibi o da beni tanımıyordu ve biz hiçbir şey değildik: ne iki arkadaş ne de aşık bir çift. Asla aşık olamazdım çünkü bana aşk için çocukken yıllarca cehennemden geçtiğimi ve onları yeniden yaşamak istemediğimi hatırlatırdı. Ama aynı zamanda nasıl kibirli ve çok komik olabileceğini merak etmeye devam ettim.

Bölüm 7

Günün son saati nihayet gelmişti. Tüm vaktimi yeni profesörleri tanımak ve yıl için nasıl iyi kararlar alınması gerektiğini işitmekle geçirdim. Son bir saat daha kalıp sonra dinlenmek için odama dönebilirdim.

Profesör sınıfa girdi. "Merhaba arkadaşlar ben yaratıcı yazarlık profesörüyüm ve bana Stilt diyebilirsiniz. Size çeşitli görevler vereceğim ama en çok ilgilendiğim göreviniz günlük tutmanızdır. Bu günlükte, yıl boyunca dünyada en çok değer verdiğiniz kişiyi tanımlamanız gerekecek. Onu neden seçtiğinizi, birlikte ne yaptığınızı, nasıl tanıştığınızı ve tüm sevginizi almak için bu kişi hakkında neyin özel olduğunu anlatmanız gerekecek." Dedi profesör, baştan bu görevi nefret etmeme neden oldu. Öğrenciler arasında mırıldanmalar yükseldi ve birçoğu profesörün çoktan cevapladığı saçma sorular sormaya başladılar.

"Ve kimin ruhunda sevdiği biri yok, bunu nasıl başarırlar?" arkamdan bir ses sordu. Arkama döndüğümde Justin'i gördüm. Ama onun burada ne işi vardı? Neden yanımda değil de arkamda oturuyordu?

Nerede oturduğu umrumda değildi, unutmaya kimseye güvenmiyorsun, o da er yada geç seni incitecektir, veya terk edecektir, ona bağlanma; kendimi ikna etmeye çalıştım ama bu bile anladığım kadarı ile akıl sağlığımın hiç de yerinde olmadığını ispatlıyordu.

"Sevecek bir kişisi olmayanlarınız ilginç bulduğunuz birini bulun; ama bence her birinizin sevecek bir kişisi vardır, sadece duygularınızı inkar etmeye çalışıyorsunuz ama sahip olduğunuz bu duyguların her zaman yüzeye çıkacağını biliyor olmalısınız" dedi profesör.

"Orada olduğunu bilmiyordum," dedim Justin'e profesör açıklamasını bitirir bitirmez. *Ve bunu yaparken de az önce kendine söylediklerine ters düştün,* bilinçaltım bana hatırlattı ama her zamanki gibi, görmezden geldim. . "Sana söylemedim ama ben de bu sınıfa kayıtlıyım" dedi

kulağıma yaklaşarak.

"Bunu görebiliyorum" dedim yanımdaki ön sıraya atlamadan önce. Ona öyle yaparak beni etkilediğini düşünüp düşünmediğini sorarmış gibi baktım ama sonra gülümsedim. "Peki, kimi tarif etmeyi düşünüyorsun?" diye sordum düşünceli bir şekilde.

"Bilmiyorum: sen?"

"Ben de bilmiyorum," dedim içtenlikle. Bu gerçektir; Kimseyi sevmiyordum ve kimseye hayran değildim. Başlangıçta körü körüne güvendiğim tek kişi olduğu için Harry'yi anlatmayı düşünmüştüm, ama

sonra onu anlatırsam insanların onu sevdiğimi düşüneceğini ve aslında öyle sevmediğimi düşündüm; o ve ben birlikte büyüdük ve onu bir erkek kardeş olarak düşünüyordum ama ondan öyle hiç hoşlanmamıştım.

"Seni öyle sıkılmış görmek eğlenceliydi," dedi Justin, beni bir anda şaşırtarak.

"Beni mi izliyordun?" Gururum okşanmış gibi görünerek sordum. "Takipçi olmadığına emin misin?" Alaycı bir korkuyla sordum. Gülümsedi ve

başını eğerek ellerine baktı. Neredeyse utanmış görünüyordu. *Neredeyse.* "İnsanları gözlemlemeyi ve davranışlarını görmeyi seviyorum" diye itiraf etti. Bu ayrıntıyı bana neden itiraf ettiğini gerçekten anlamadan başımı salladım.

Ders bitti ve hemen sınıftan ayrıldım. "Seninle odana kadar yürüyebilir miyim?" diye sordu Justin. Başımı salladım ve yanına adım attı ve odama doğru yola çıktık.

"Bana asılıyor olma ihtimalin var mı?" Sonra ona niyetinin ne olduğunu anlamaya çalışarak sordum, belki de böylece beni elde etmeye çalışmak için harcayacağı zamanı boşa geçirmesine sebep olmazdım.

"Kesinlikle hayır, benim tipim değilsin," diye karşılık verdi.

"Neden senin tipin olmayayım?" İnatla sordum.

"Diyelim ki biraz daha yaşlı ve güzel kızları tercih ediyorum" diye bana bakmadan devam etti.

"Ah, doğru, senin seçtiğin kızlar yatakta yarı çıplak yatar vaziyette olması gerekiyor" diyerek kışkırttım, Yataktaki o mavi saçlı kızı hatırlattım. Justin kıkırdadı.

"İç çamaşırın ile benim önümde bulunmak istediğini mi ima ediyorsun?" diye sordu başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirerek. Söylediklerinden tiksinererek sırtımı döndüm.

"Şaka yapıyorsun, beni asla o şekilde görmene izin vermem," diye cevap verdim, benimle alay ediyor gibi görünen gözlerine bakarak. "Ve biliyorsun ki sen gerçek bir pislüksin. Her neyse, sen de benim tipim değilsin," diyerek yalan söyledim. O, gerçek bir kibir abidesi olmasına rağmen ve asla onu sevmeyecek biri olarak, iyi bir adamdı ve kimse aksini iddia edemezdi.

"Ve neden ben senin tipin olmayayım, Kaplan?" diyerek alaya aldı.

"Çünkü ben biraz daha şey, olan erkeklerden hoşlanıyorum..." Duraksadım, içinde onun zıddı bir kişiyi tanımlayabilecek sıfatı düşünüyormuş gibi yaptım.

"Olgun ve sorumlu" Aklıma gelen ilk kelimeleri telaffuz ettim. "Yani, yaşlı bir adam severdin, öylemi?" diye yüksek sesle gülerek alay etti. "Ha, ha, ha, çok komiksin" dedim sohbeti bitirerek. Her zaman içinde alay barındırırdı. Şakalarına bir türlü istediğim gibi cevap veremiyordum.

Bilmiyorum, belki de farklı karakter ya da savaşçı ruhu beni deneyimsiz bir kız gibi yaptı.

Odama giderken, kızların Justin'e verdiği yaramaz bakışları gözümden kaçmadı. Cidden bir kız arkadaşı olduğunu düşünmeye başlamıştım, ancak konuşma şeklinden öyle görünmüyormuş gibi geliyordu, ama onunla ilgilendiğimi göstermeden ona nasıl soracağımı bilmiyordum.

Bu yüzden, "Bana neden öyle... kibar davranıyorsun?" diye sordum, bir anda çöken sessizliği bozmak istedim. Tanrım, Justin'e kibar demek büyük bir laftı. "Ben herkese karşı kibarım," diye yanıtladı, mükemmel bir ukala gülümsemesiyle. Bir süredir ona bana neden bu kadar iyi davrandığını sormak istiyordum, etrafta göt heriflerin olmasına alışmıştım, en kibarı o olmasa bile, yine de uğraşmaya alışkın olduğum çocuklardan farklıydı. İçimden bir ses bana iyi davranmasının altında bir art niyet olduğunu söylüyordu ama ne olduğunu bilmiyordum.

"Arkadaşına o kadar iyi davrandığını sanmıyorum," dedim, beni hiç ilgilendirmeyen işlere karışarak. Başkalarının hayatına burnunu sokanlardan nefret eden biri olarak, ben de benzer bir açıklama yapmıştım.

"Belki bana iyi davranmadığı içindir," diye yanıtladı sırtarak.

"Yine de onu beceriyorsun," dedim inanarak.

"Birlikte 'bir şeyler' yapmaya beraber karar veriyoruz diyelim, ama ilişki ya da kıskançlık gibi şeyler olmadan."

Bu tür bir ilişki hakkında olumsuz düşüncemi çok fazla abartmadan söyleyebileceğim tek şey, "Aman Tanrım" oldu.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>